

βάνονται ὅλαι αἱ σφραγίδες τῶν δημοσίων ὑπουργῶν, καὶ ἐπιστρέφονται εἰς αὐτοὺς μετὰ τριάκοντα ἡμέρας, καθ' ἃς οὗτοι ἔχουσι διακοπὴν ὅλων τῶν πράξεων, ἐξαιρουμένων μόνον ὀλίγων τινῶν δι' ἀνάγκην. Εἰς τὸ τέλος τοῦ χρόνου γίνονται διάφοροι τελεταί. Κατὰ τὰς τελευταίας ἐσπέρας καθαρίζουσι τὰς ἐστίας καὶ τὰς καμίλους, καὶ προσφέρουσι τὴν λατρείαν τῶν εἰς τὸν Θεὸν τοῦ πυρός· τὴν δὲ πρὸ τοῦ νέου ἔτους ἐσπέραν προετοιμάζοντες θερμόν τι καὶ εὐωδὸς ὕδωρ διὰ τῶν φύλλων τοῦ Μογκπὶ καὶ Πιμελοῦ, λούονται εἰς αὐτό. Τὸ μεσονύκτιον ἐγχειρόμενοι ἅπαντες καλύπτουσι πρῶτον τὴν κεφαλὴν μὲ τοὺς καλητέρους τῶν καλλωπισμοῦς, καὶ εἶτα γονατίζοντες τύπτουσιν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ μεγαλητέρα τῶν τελετῶν. Ἀκολούθως δὲ γίνεται γενικὴ φωτοχυσία, εἰς τὴν ὁποίαν ἕκαστος ἀγωνίζεται νὰ ὑπερβῇ τὸν ἄλλον. Κατὰ τὴν περίστασιν δὲ ταύτην ζητοῦσιν ἀπὸ τὰ εἰδῶλα τῶν οἰκιακῶν Θεῶν τὴν εὐτυχίαν καὶ εὐλογίαν καθ' ὅλον τὸν ἐνιαυτόν. Τελευταῖον δὲ πορεύονται εἰς ὅλα τὰ εἰδῶλα τῶν πλησιεστέρων ναῶν, ἀνάπτοντες λαμπάδας ἐνώπιον αὐτῶν, καὶ καίοντες θυμίαμα, καὶ χρυσοῦν χάρτην. Τὴν δὲ αὐγὴν ἐπισκέπτονται τοὺς φίλους αὐτῶν, καὶ εἰς τοὺς οἴκους γίνονται αἱ συνήθεις κατὰ τὸ νέον ἔτος χαρὰ καὶ εὐθυμία. Τὰς δὲ ἀμέσως ἀκολούθους ἡμέρας, πανταχοῦ γίνονται συμπόσια, τὰ ἐργαστήρια ὅλα μένουσι κλειστά, κἀνεὶς δὲν ἐργάζεται, καὶ περᾶ οὕτως εἰς τὴν Καντῶνα π. χ. ὀλόκληρος μὴν ἕως οὗ νὰ ἀναλάβωσιν αἱ ὑποθέσεις.]



## ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΕΟΤΗΤΑ ΤΩΝ.

Ἄξιοπαρατήρητον εἶναι ὅτι ὅλοι οἱ περιφημότεροι ἄνδρες τοῦ κόσμου καὶ μάλιστα ὅσοι ἔλαβον τὸ ἐπωνύμιον Μιέγας, ἐπέρασαν μετὰ κινδύνων καὶ ταλαιπωριῶν τὴν νεανικὴν αὐτῶν ζωὴν, καὶ αἱ δυστυχίαι καὶ οἱ κίνδυνοι ἔπρεπεν, ὡς φαίνεται, νὰ ἀναπτύξωσι τὸ πνεῦμά των, καὶ νὰ ἐμπνεύσωσιν εἰς αὐτοὺς τὴν ἀφοβίαν,

τὴν γενναιότητα, τὸ πνεῦμα τῆς ἐπιχειρήσεως, σταθερότητα, καὶ πᾶν ὅ,τι συνέτεινεν ἀκολούθως εἰς τὴν φήμην τοῦ ὀνόματός των.—Μωσῆς, ὁ θεμελιωτῆς τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ, ἠναγκάσθη νὰ ζητήσῃ ἄσυλον εἰς τὴν ἔρημον ὡς φυγὰς, ἔνθα διῆγε ποιμενικὴν ζωὴν ἐντὸς τεσσαράκοντα ἐτῶν.—Μωάμεθ, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ὀμνύμου του θρησκείας, ἐπέρασε τοὺς καλητέρους χρόνους τῆς ζωῆς του εἰς ὁδοιπορίας καὶ κόπους, μέχρις οὗ ἐνυμφεύθη τὴν πλουσίαν χήραν Χαδιτζέ — Ὁ Μέγας Κύρος ἐξετέθη εἰς τοὺς κινδύνους, διὰ προσταγῆς τοῦ πάππου του Ἀστυάγου, ἐσώθη ὑπὸ τῶν ποιμένων καὶ ἀνετράφη μυστικῶς καὶ ἀθλίως.— Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας μόλις ἐμβὰς εἰς τὸν δέκατον πέμπτον τῆς ἡλικίας του χρόνον, ἠναγκάσθη νὰ διάγῃ εἰς τοὺς πολέμους ὡς ἀπλοῦς στρατιώτης, καὶ μετὰ μεγάλων κακοπαθειῶν.— Ὁ Πομπήιος ἐπέρασε τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ζωῆς του ἐν τῷ μέσῳ τῶν πολεμιστῶν, καὶ ἔγινεν ἀρχηγὸς στρατευμάτων εἰς τὸ εἰκοστὸν τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας του.— Ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ Σύλλα εἰς θάνατον, ἐσώθη, ἔπεσεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν πειρατῶν, ἀπελύθη, καὶ ἤρχισεν ἐξ ἰδίων του τὸν κατ' αὐτῶν πόλεμον. — Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας ἐστέναζεν ὑπὸ τὸν ζυγὸν καὶ τὰς καταδρομὰς τοῦ Γαλερίου, καὶ ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸν πατρικὸν του οἶκον.— Ὁ Θεοδόσιος, καθὼς καὶ ὁ πατήρ του, κατετρέχθη ὑπὸ τοῦ Οὐάλεντος, καὶ τέλος ὁ μὲν πατήρ ἀπεκεφαλίσθη, ὁ δὲ υἱὸς ἐλυτρώθη διὰ τῆς φυγῆς.— Ἡ Ἱστορία τῆς νεότητος τοῦ Καρόλου Μάγνου δὲν εἶναι τοσοῦτον γνωστή· ἀλλὰ συμπεραίνομεν ποία πρέπει νὰ ἦτον ἡ νεανικὴ του ἡλικία κατὰ τοὺς βαρβάρους ἐκείνους αἰῶνας.— Πέτρος ὁ Μέγας, ἕαρ τῆς Ῥωσσίας, ἐπέρασε τὴν μικρὰν ἡλικίαν του μὲ μεγάλους κινδύνους, ὀλίγον ἔλειψε νὰ χάσῃ καὶ τὴν ζωὴν του ἐνῶ μόλις ἀκόμη εἶχεν ἀναβῆν εἰς τὸν θρόνον. Καὶ ἡ ἀδελφή του Σοφία συνώμοσε κατ' αὐτοῦ. Πολλάκις κατέφυγεν εἰς μοναστήρια διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὰς καταδρο-

μάς τῶν Στερλίττων. Διὰ τὴν γίνῃ ἀληθῶς Μέγας, ἦτον ἀνάγκη νὰ ὑπομείνῃ κατατρεγμούς, συνωμοσίας, κακοπαθείας, καὶ νὰ ῥιψοκινδυνεύσῃ εἰς πολλὰς περιστάσεις τὴν ζωὴν του. — Ἐρρίκος Δ. βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, ἀνετράφη πολλὰ αὐστηρῶς· ἡ τροφή του συνίστατο εἰς κοινὰ φαγητὰ, τὰ ἐνδύματά του ἦσαν κάκιστα· εἰς τὰς ὁδοὺς διέβαινε πάντοτε ἀσκεπής, καὶ συνδιητᾶτο μετὰ τῶν ἐταίρων του εἰς τοὺς βράχους καὶ τὰ ὄρη κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν τότε χρόνων· ἐκινδύνευσε νὰ πνιγῇ· καὶ εἰς τὸ δέκατον ἕκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του εὐρέθη εἰς αἱματώδη μάχην. — Τίς ἀγνοεῖ τὴν σκληρὰν ἀνατροφήν τοῦ Μεγάλου Φρειδερίκου, πόσον περὶωρισμένη ἦτον ἡ νεανικὴ του ἡλικία, πόσας ταραχὰς καὶ ἀνησυχίας εἶχεν ἀπὸ τὸν παράξενον πατέρα του, τὸν ὁποῖον συνέλαβε σκοπὸν νὰ φύγῃ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, τὸν θάνατον τοῦ Κάττ, κτλ.; — Ἐκ τούτου δὲ δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι “ ἡ πείρα εἶναι τὸ ἀξιολογώτερον μέσον δι’ οὗ ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ φθάσῃ εἰς τὴν τελειότητά του, καὶ νὰ ὑπερυψωθῇ ἀπὸ τοὺς ὁμοίους του.”



### ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΒΑΝΔΥΚΙΟΣ.

Ἀντώνιος ὁ Βανδύκιος ὑπῆρξεν εἰς τῶν περιφημοτέρων ζωγράφων τῆς δεκάτης ἑβδόμης ἑκατονταετηρίδος. Ἐχρημάτισε δὲ μαθητὴς τοῦ διαβοήτου Ρουβενίου καὶ ἐτελειοποιήθη εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ἰσοῦτον δὲ πολὺ ἐγυμνάσθη εἰς τὴν τέχνην, ὥστε ἠδύνατο ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ νὰ ζωγραφῇ ὁποιανδήποτε εἰκόνα, καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐπαιζε ζωγραφῶν. Πόσον δὲ καὶ οἱ ὁμότεχνοί του ἐγνώριζον τὴν ἐπιτηδειότητά του, καὶ τὸν ὑπελήπτοντο φαίνεται ἐκ τοῦ ἀκολουθοῦ.

Περιηγούμενός ποτε εἰς τὸ Ἀλερμον, ἠθέλησε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἀξιόλογον ζωγράφον Φραγκῖσκον Ἀλσειον, ὅστις τὸν ἐγνώριζε μὲν διὰ φήμης, προσωπικῶς